

BÀN TAY MẸ VÀ BÀI HỌC CỦA CON

By Công giáo trẻ 22/05/2011

Lời nói đầu: Theo tôi ông giám đốc này đã rất tinh tế và tâm lý đã dạy cho nhân viên một bài học có đầy đủ "nhân, nghĩa, lễ, trí, tín". Chẳng thế mà ông ấy đã làm giám đốc. Ước ao các giám đốc CSVN có sự khôn ngoan như ông giám đốc này thì đã chẳng còn chuyện gì mà nói!

Quỳnh Lan

Một thanh niên học hành xuất sắc nộp đơn vào chức vụ quản trị viên cho một công ty lớn. Anh ta vừa xong buổi phỏng vấn đầu tiên, ông giám đốc phỏng vấn lần cuối để quyết định nhận hay

không nhận anh ta. Viên giám đốc khám phá học bạ của chàng thanh niên, tất cả đều tốt và năm nào, từ bậc trung học đến các chương trình nghiên cứu sau đại học, cũng đều xuất sắc, không năm nào mà anh chàng thanh niên không hoàn thành vượt bực.

Viên giám đốc hỏi “Anh đã được học bổng nào của trường?” Chàng thanh niên đáp “Thưa không.”

Viên giám đốc hỏi “Thế cha anh trả học phí cho anh đi học?” Chàng thanh niên đáp “Cha tôi chết khi tôi vừa mới một tuổi đầu. Mẹ tôi mới là người lo trả học phí”

Viên giám đốc lại hỏi “Mẹ của anh làm việc ở đâu?”

Chàng thanh niên đáp “Mẹ tôi làm việc giặt áo quần”. Viên giám đốc bảo chàng thanh niên đưa đôi bàn tay cho ông ta xem. Chàng thanh niên đưa hai bàn tay mịn màng và hoàn hảo của chàng cho ông giám đốc xem.

Viên giám đốc hỏi “Vậy trước nay anh có bao giờ giúp mẹ giặt giữ áo quần không?”

“Chưa bao giờ, mẹ luôn bảo tôi lo học và đọc thêm nhiều sách. Hơn nữa, mẹ tôi giặt áo quần nhanh hơn tôi.” Chàng thanh niên đáp.

Viên giám đốc dặn chàng thanh niên “Tôi yêu cầu anh một việc. Hôm nay khi trở lại nhà, lau sạch đôi bàn tay của mẹ anh, và rồi ngày mai đến gặp tôi.”

Chàng thanh niên cảm thấy khả năng được công việc tốt này rất là cao. Khi vừa về đến nhà, chàng ta sung sướng thưa với mẹ để được lau sạch đôi bàn tay của bà. Mẹ chàng cảm thấy có gì đó khác lạ, sung sướng, nhưng với một cảm giác vừa vui mà cũng vừa buồn, bà đưa đôi bàn tay cho con trai xem. Chàng thanh niên từ từ lau sạch đôi bàn tay của mẹ. Vừa lau, nước mắt chàng tuôn tràn. Đây là lần đầu tiên chàng thanh niên mới

khám phá đôi tay mẹ mình, đôi bàn tay nhăn nheo và đầy những vết bầm đen. Những vết bầm làm đau nhức đến nỗi bà đã rùng mình khi được lau bằng nước. Lần đầu tiên trong đời, chàng thanh niên nhận thức ra rằng, chính từ đôi bàn tay giặt quần áo mỗi ngày này đã giúp trả học phí cho chàng. Những vết bầm trong tay của mẹ là giá mẹ chàng phải trả cho ngày chàng tốt nghiệp, cho những xuất sắc trong học vấn, và cho tương lai sẽ tới của chàng.

Sau khi lau sạch đôi tay của mẹ, chàng thanh niên lặng lẽ giặt hết phần áo quần còn lại của mẹ. Tối đó, hai mẹ con tâm sự với nhau thật là lâu. Sáng hôm sau, chàng thanh niên tới gặp ông giám đốc.

Viên giám đốc lưu ý những giọt nước mắt chưa ráo hết trong đôi mắt của chàng thanh niên, và hỏi “Anh có thể cho tôi biết những gì anh đã làm và đã học được hôm qua ở nhà không?”

Chàng thanh niên đáp “Tôi lau sạch đôi tay của mẹ, và cũng giặt hết phần áo quần còn lại.” Viên giám đốc hỏi “Cảm tưởng của anh ra sao?”

Chàng thanh niên đáp, “Thứ nhất, bây giờ tôi hiểu thế là ý nghĩa của lòng biết ơn; không có mẹ, tôi không thể thành tựu được như hôm nay. Thứ hai, qua việc hợp tác với nhau, và qua việc giúp mẹ giặt quần áo, giờ tôi mới ý thức rằng thật khó khăn và gian khổ để hoàn tất công việc. Thứ ba, tôi biết ơn sự quan trọng và giá trị của quan hệ gia đình.”

Viên giám đốc nói, “Đây là những gì tôi tìm kiếm nơi người sẽ là quản trị viên trong công ty chúng tôi. Tôi muốn tuyển dụng một người biết ơn sự giúp đỡ của những người khác, một người cảm thông sự chịu đựng của những người khác để hoàn thành nhiệm vụ, và một người không chỉ nghĩ đến tiền bạc là mục đích duy nhất của cuộc đời. Anh được nhận.”

Sau đó, chàng thanh niên làm việc hăng say, và nhận được sự kính trọng của các nhân viên dưới quyền. Tất cả nhân viên làm việc kiên trì và hợp tác như một đội. Thành tựu của công ty mỗi ngày được nhiều cải thiện.

KẾT LUẬN:

Một đứa bé, được che chở và có thói quen muốn gì được nấy, có thể sẽ phát triển “tâm lý đặc quyền” và sẽ luôn nghĩ đến mình trước. Hẳn sẽ thờ ơ về các nỗ lực của cha mẹ. Khi làm việc, hẳn giả thiết rằng mọi người phải vâng lời hẳn, và khi trở thành một quản trị viên hẳn có thể sẽ không bao giờ biết sự chịu đựng của các nhân viên dưới quyền và luôn đổ thừa cho người khác. Đối với loại người này, có thể học giỏi, có thể thành công một thời gian ngắn nhưng thật sự sẽ không cảm nhận được ý nghĩa của thành tựu. Hẳn sẽ cần nhẫn, lòng chất đầy oán ghét và đấu tranh để có được nhiều thứ cho mình. Nếu chúng ta thuộc loại cha mẹ chuyên bao che con cái như thế này, phải chăng chúng ta đang cho chúng thấy tình thương của cha mẹ hay thay vì đang tàn phá chúng?

Bạn có thể cho con cái sống trong những căn nhà lớn, ăn thức ăn ngon, học dương cầm, xem TV màn ảnh rộng. Nhưng khi chúng ta cất cỏ, xin vui lòng cho chúng làm việc đó. Sau bữa cơm, hãy để chúng rửa chén bát cùng với anh chị em chúng. Không phải vì các bạn không có tiền để mướn người làm trong nhà, nhưng bởi vì bạn nên thương con đúng cách. Bạn muốn chúng hiểu rằng, bất kể cha mẹ giàu có cỡ nào, một ngày tóc họ cũng sẽ bạc như mẹ của người bạn trẻ kia. Điều quan trọng nhất là con cái của bạn học để biết hơn sự khó khăn, học khả năng cùng làm việc với những người khác để hoàn thành công việc.

Siu Ganh suu tâm

Nguồn: Internet E-mail by Quỳnh Lan

Đăng ngày Thứ Sáu MAY 27th, 2011
Ban Kỹ Thuật K10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QL-VNCH